

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1565

гр. София, 24.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 1-ВИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Г.К.

като разгледа докладваното от Г.К. Административно наказателно дело № 20231110215598 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 63д от ЗАНН, вр. чл. 144 от АПК, вр. чл. 248, ал. 1 от ГПК.

Образувано е по молба на жалбоподателя В. Н. Н., чрез негов процесуален представител с искане за допълване на решението в частта му за разноските.

АНО не изразява становище по искането.

Съдът като съобрази становищата на страните, намери за установено следното: С решението по делото, съдът е изменил обжалвания електронен фиш, издаден против жалбоподателя, преквалифицирал е нарушението и е намалил глобата от 100 лева на 50 лева.

По делото е приложен договор за правна защита и съдействие (л. 54 от делото), в което е било уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева.

Видно от съдържанието на решението (л. 65 от делото), съдът в мотивите си се е произнесъл по разноските, като е изложил съображения, че с оглед изхода на делото същите следва да останат за сметка на всяка от страните, така както са били направени.

Допълнително следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, разноските по делата, като настоящото се присъждат по реда на АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 3 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването или когато подателят на жалбата оттегли жалбата,

страната, за която административният акт е неблагоприятен, има право на разноски. Без съмнение наказателното постановление (ел. фиш) не е класически административен акт, но по силата на изричната препращаща разпоредба на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, по отношение на разноските, законодателят ги е приравнил на класически административен акт, що се отнася до начина на присъждане на разноските. Именно поради това съдът следва да се ръководи от разпоредбите и достиженията на съдебната практика в класическото административно право, в това число и разпоредбата на чл. 143, ал. 3 от АПК, при решаване на въпроса за разноските. Както вече се посочи по-горе, съдът е изменил ел. фиш, т.е. отменил го е частично, а в друга от обжалваните му части го е потвърдил (например по отношение на главния факт в процеса има ли извършено нарушение). Съгласно разпоредбата на [чл. 143, ал. 3 от АПК](#), когато съдът отхвърли оспорването или когато подателят на жалбата оттегли жалбата, страната, за която административният акт е благоприятен, има право на разноски. От анализа на цитираната разпоредба следва, че относимо е не резултата от въззивното обжалване, а крайният резултат, а именно дали административният акт, респ. наказателното постановление или електронният фиш е благоприятен или не за страната по делото. В случая не може да се приеме, че крайният резултат от спора е благоприятен за молителя, защото в една част ел. фиш е бил отменен, но в друга негова част същото е бил потвърден, поради което и разноски не следва да се присъждат (така и Определение № 12679/27.09.2018 г., по адм. дело № 8590/2018 г. на 1-во отделение на ВАС – in fine; където е прието, че при частична отмяна на административния акт разноски не се присъждат за жалбоподателя; в същия смисъл е и Решение № 7147/01.12.2021 г., по адм. дело № 9823/2021 г. на АССГ, 17-ти касационен състав). Също така ел. фиш не е изцяло благоприятен и за АНО, защото в изменената му част е бил незаконосъобразен. При това положение предизвиканият правен спор е бил частично неоснователен за всяка от страните, респ. на никоя от тях не се дължат разноски и същите следва да останат за сметка на всяка от тях, така както са били направени. Именно поради тази причина не са били присъдени разноски, нито в полза на АНО, нито в полза на жалбоподателя, въпреки претенциите им в обратен смисъл.

На следващо място и само за пълнота на изложението, следва да се посочи, че в случая въобще не са налице и предпоставките за произнасяне по

реда на чл. 248 от ГПК, тъй като съдът в мотивите си се е произнесъл по разноските и когато не присъжда такива, той не следва да постановява изричен отхвърлителен диспозитив. Произнасянето с изричен отхвърлителен диспозитив вече е било критикувано като непрецизна съдебна практика (напр. Решение № 3900/13.06.2023 г., по адм. дело № 3830/2023 г. на 21 кас. състав на АССГ), с които указания настоящият съдебен състав е съобразил своето произнасяне.

Съдът като съобрази изхода на делото, и на основание чл. 63д от ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 3 от АПК, намира искането на жалбоподателя за присъждане на разноски за неоснователно, поради което не са налице основанията за допълване на решението в частта му за разноските.

Така мотивиран и на основание чл. 63д от ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. чл. 248, ал. 1 от ГПК, Софийски районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на В. Н. Н. за допълване, в частта за разноските, на решение от 29.12.2023 г., постановено по НАХД № 15598/2023 г. на СРС, НО, 1-ви състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд – София-град, в 7-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____